Τέσσερα μόλις χρόνια μετά το '64 και την έναρξη της λειτουργίας του, το Πανεπιστήμιο της Nanterre, λειτούργησε ως θρυαλλίδα του Παρισινού Μάη.Ήταν μια διαδικασία όπου δεν επαληθεύτηκαν οι Μαρξιστικές θεωρίες, καθώ ς την πρωτοπορία της εξέγερσης δεν είχε η εργατική τάξη, αλλά ο φοιτητικός και μαθητικός κόσμος. Αργότερα στην εξέλιξή της, προχώ ρησαν σε απεργίες και κινητοποιήσεις τα εργατικά συνδικάτα.

Αντίθετα, σχεδόν στα τέλη του 18ου αιώνα, η Παρισινή Κομμούνα που και αυτή έσβησε Μάη μήνα, ήταν έργο και πράξη αποκλειστικά εργατών και προλετάριων. Πνίγηκε στο αίμα καθώς μέσα σε δυο μήνες κόστισε περισσότερους νεκρούς απ' ότι η περίοδος της τρομοκρατίας της Γαλλικής επανάστασης που κράτησε 18 μήνες και είχε ξεσπάσει κάποια 82 οκτώ χρόνια αργότερα.

Όποια και να είναι η ερμηνεία για τα ιστορικά γεγονότα, ή την μορφή των εξεγέρσεων, το αποτέλεσμα των επαναστάσεων ή το ξέφτισμα τους σε διαφορετικής συντηρητικότητας σχήματα εξουσίας, έχουμε την Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη της 26ης Αυγούστου 1789, έχουμε και το σύνθημα «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφοσύνη».

Έχουμε επίσης την άποψη για την Κομμούνα ότι υπήρξε *«καθαρή άρνηση του κράτους»* και τέλος έχουμε τον Μάη του ΄68 τυλιγμένο στα πιο ριζοσπαστικά συνθήματα όπως: *«Ξεχάστε ό,τι σας έχουν μάθει. Αρχίστε να ονειρεύεστε»*

Εικοστός πρώτος αιώνας, Μάιος του 2017 και Γαλλικές εκλογές. Όλα δείχνουν ότι ο επόμενος πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας θα είναι ο Emmanuel Macron. Γεννημένος στην Αμιένη, σχεδόν δέκα χρόνια μετά τον Παρισινό Μάη, σπούδασε Φιλοσοφία στην Nanterre, απασχολήθηκε στο Δημόσιο πριν προβιβασθεί σε τραπεζίτη και ακολούθως σε

υπουργό.

Σε μια δοκιμαζόμενη Γαλλία, κομμάτι μιας δοκιμαζόμενης Ευρώπης έρχεται ενωτικά, ως αντίπαλος μιας ακροδεξιάς άποψης που προσφάτως κερδίζει ολοένα περισσότερο έδαφος ακροπατώντας ανάμεσα στον εθνικισμό και τον πατριωτισμό.

Άμοιρη Γαλλία, προσωποποιήση της ελευθερίας, γυμνόστηθη καλλονή με εφ' όπλου λόγχη και την τρικολόρ να κυματίζει στον αχό της μάχης έτσι όπως τη φιλοτέχνησε ο Eugène Delacroix, που ολοένα χάνεσαι από εκείνο που φανταζόμαστε πως είσαι.

Άμοιρη Γαλλία που δέχεσαι τις προτροπές των Γερμανών να ψηφίσεις φιλοευρωπαϊκά υπό τους ήχους του Aux Champs Elysées του J. Dassin αλλά και του ύμνου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, «Ωδή στη χαρά», του Ludwig van Beethoven.

Άμοιρη Γαλλία, πόσο απομακρύνεσαι από εκείνο τον Μάη, όπου ο αφρός της κοινωνίας σου σήκωνε τις γροθιές του κραυγάζοντας: *«Κηρύξατε την πόλη σε κατάσταση διαρκούς ευτυχίας»* ή *«Θα σας πεθάνουν οι ανέσεις»*